Et kort Omrids

af

Pastor Adolph Cederholm's

Levnetslöb

Den Förste Methodistpräst til Sverrige.

Pastor A. Cederholm var en Missionär i Norge og Sverrige, og döde i sin Kirkes Tjeneste. Et kort Omrids af hans Levnetslöb var udarbeidet ved Pastor P. K. Rue, hvilket Fru Cederholm nu önsker at udgive, som en Hjälp til at opdrage sine Börn.

Som en christelig Kvinde, önsker hun ogsaa, at arbeide, som en Missionär, mellem de Fattige og Nödlidende.

Enhver Bistand, som kan ydes hende, i Särdeleshed med at hjälpe hende i hendes Börns Opdragelse, vil fremme Opnaaelsen af et godt og värdigt Oiemed.

M. Simpson,
Biskop af den M. E. Kirke.

Philadelphia, 22de Novbr. 1875.

Udgivet og solgt ved Fru Cederholm, i den Hensigt, at forsörge og opdrage Pastor Cederholm's Tre Börn.

Adolph Cederholm var födt i Östergöthland, Fire Mile fra Linkjöping, Juledag 1822. Hans Fader var en velstaaende Landbruger, og Medlem af den Lutherske Statskirke. Fra Barneaarene havde han en uudslukkelig Törst efter at erholde Kundskab, men hans Fader troede, at „det Sikkreste var at holde ham til Ploven". Han var saaledes forhindret i at opnaae sit Önske indtil hans 18de Aar, da han forlod Fädrenehjemmet. I Foraaret af 1849 forlod han ogsaa Fädrenelandet, for at gaae til Amerika, og landede i New-York efter en Passage of 7 Uger. Paa denne Tid rasede Choleraen i New-York og i andre Amerikanske Byer, og eftersom han havde väret en Fritänker siden hans 16de Aar, saa var han bange for Döden. Fra New-York tog han Passage til Chicago, og paa Veien döde mange af Passagererne af Cholera, men han sögte at bortdrive Tankerne paa Döden ved at hengive sig til forskjellige Fornöielser. Om Bön havde han ingen Idee, men lovede dog Gud, at hvis han var sparet fra at dö, saa vilde han hellige sit Liv til Herrens Tjeneste.

Tilsidst naaede han Milwaukee i Wisconsin.

Han havde med nogle andre Skandinaver besluttet at gaae om Juledagen til den Catholske Kirke for at see Julelysene, men han forsov sig. Istedetfor at gaae til Catholikerne, gik han til et Möde i Brödremenigheden, og hans naturlige Födselsdag blev nu ogsaa hans Aandelige og den Bedste: Juledagen 1849.

Nu begyndte han at studere hvad han Mindst havde tänkt paa: Theologi. Han var ukyndig i det Engelske Sprog og ikke i Besiddelse af Svenske Böger. Hvad skulde han gjöre? Forsynet aabnede Veien. Han fandt en Dansk, som var i Besiddelse af en heel Deel Svenske theologiske Böger, der tilhörte en Svensk Präst, som havde löbet bort fordi han ikke kunde betale sin Gjäld. Disse Böger vare tilbudte ham og han modtog dem med Gläde, og begyndte at studere flittigt.

Imidlertid havde han blevet Medlem af den Brödremenighed, som i 1850 forlod Milwaukee for at gaae til Green Bay og anlägge et theologisk Universitet, som han besögte, indtil Anstalten gik ind.

Han besluttede da at reise til Chicago, hvor han mödte en Ven af Brödremenigheden, som indböd ham til den Svenske Methodistkirke. Pastor Nyman prädikede, og det var den förste Methodistprädikant, som han nogensinde havde hört. Han gik nu over til Methodisterne. Pastor Nyman gav ham „Wesley's christelige Fuldkommenhed", at läse, og han erholdt megen Oplysning og Tröst fra disse Ord: „I det samme Öieblik som du troer Guds Naade er du frelst fra alle dine Synder", og blev fyldt med saa megen Gläde, at han prisede Gud med höi Röst.

Efter en Tid forlod han Chicago og reiste til St. Paul i Minnesota, hvor han forblev omtrent 3 Aar, og prädikede til

Skandinaverne; under denne Tid havde han mange aandelige Pröver, men Gud gav ham Naade til at overkomme dem alle. Han var meget fristet med Hensyn til Läven om „christelig Fuldkommenhed". Han boede i Huset hos Pastor Agrelius, som havde väret Präst i den Lutherske Statskirke i 26 Aar, men som siden efter havde overgaaet til Methodisterne. Fra ham modtog han megen Veiledning gjennem de mange theologiske Skrifter som han besad.

En Dag, medens han läste i Pastor Caughey's Skrifter om Hellighed, kom han til disse Ord: „Dersom du begynder at prädike fuld Hellighed, saa vil hele Helvedes Här opreise sig imod dig". Gaaden var löst! han forstod hvem Den var, som havde hindret ham, og begyndte med fornyet Idee at prädike fuld Hellighed. Fra den Dag fölte han Kraften og Velsignelsen af denne herlige Läre.

I 1857 blev han indtaget paa Pröve i West Wisconsin Conference, og indviet til Deakon af Biskop Morris og forflyttet til Coon Prairie, hvor han prädikede til Landsmänd, som ikke havde hört Guds Ord prädiket siden de forlode Sverrige.

Imidlertid havde Pastor Willerup, som var Superintendent for Methodist-Missionerne i Skandinavien, skrevet til Missionen i Amerika, og begjäret To Skandinaviske Missionärer. Paa Biskoppens Spörgsmaal om nogen af Brödrene vare villige til at gaae, Broder A. Cederholm og Broder S. A. Steensen gave et bekräftende Svar, og Broder Cederholm var da udnävnt til at betjene Menigheden i Sarpsborg i Norge. Han begav sig öieblikkeligen paa Reisen til New-York, og var indviet til Präst i Bethel Skibet derstedes of Biskop Janes, den 4de Juli 1858. Han opholdt sig i New-York 3 Uger,

under hvilken Tid han stiftede Bekjendtskab med den äldste Methodistpräst i den Skandinaviske Mission i Amerika, Pastor O. G. Hedström, en Mand, som i Herrens Haand, har väret et Redskab af Velsignelse til mange Tusinde Själe.

Den 15de Juli forlode Broder Cederholm og Steensen New-York, og landede i Hamburg efter en lykkelig Passage af 2 Uger. Broder Cederholm's Udnävnelse blev nu forandret til Fredrikshald i Norge, hvor han ankom den 3die August. Pastor Willerup havde lagt Grundvolden til denne Forsamling. Broder Cederholm havde en stor Velsignelse i denne Menighed; 3 store Väkkelser toge Plads og Samfundet forøgedes betydeligt. Under denne Tid besögte han ogsaa Porsgrund, hvor en saadan Rörelse opstod, og som spredte sig gjennem hele Byen.

Den 23de Marts 1859 indtraadte han i Ägteskab med sin gjenlevende Hustru. Deres Ägteskab var velsignet med 4 Börn, af hvilke 3 Drenge ere levende.

Efterat have betjent Menigheden i Fredrikshald for 2 Aar, var han forflyttet til Sarpsborg, hvor han ogsaa arbeidede To og et halvt Aar. Ogsaa her behagede det Herren at velsigne storligen hans Arbeide.

I Foraaret 1863, blev han forflyttet til Porsgrund, hvor han forblev i Et og et halvt Aar; ogsaa her var Herren med ham, og brugte ham som et Redskab til at lede Mange over til Livets Vei.

Under mange Ansträngelser og haardt Arbeide, paadrog han sig her den Sygdom, som blev Aarsagen til hans Död, nemlig Lungeinflammation og Täring.

Han begjärede at blive forflyttet fra Porsgrund, da det var en usund Plads, og hans Önske blev opfyldt idet han forflyt-

tedes til Gotland i Sverrige, (en Ö i Östersöen) hvor han ankom den 29de September 1864, og var saaledes den Förste ordinerede Prädikant, som var udsendt af den Methodistiske Episkopale Kirke i New-York, til Sverrige.

Paa denne Tid var hans Helbred saa medtagen, at han ikke kunde tale mere end 15 Minutter om Gangen, og maatte afstaae fra Prädikning indtil Juletiden, da han havde nogenlunde gjenvundet sine Kräfter. Eter 2 Aars haardt Arbeide paa Öen, assisteret af hans Hustru, som Söndagsskolelärer og Classeleder sprang der en liden blomstrende Forsamling op. En Ansögning var indgivet til Kong Carl den 15de, om Tilladelse til at stifte en Methodist Forsamling, hvilket var tilstaaet, skjöndt Bevilgningen först fremkom, da han laae paa Dödssengen.

Den 2den Juli 1866 begyndte han et Campmöde paa Gotland, som varede 4 Dage. Syv upartiske Prädikanter vare tilstede, af hvilke Fem optraadte som Talere. Fem Möder vare holdte dagligen; Ni Personer vidnede, at de havde fundet Fred med Gud, og Mange, som vare aandelig kolde, bleve, opvarmede i Troen, og ved det sidste Möde, lovede hele Forsamlingen, at de vilde afstaae fra Synd og söge Gud. Det Märkvärdige ved dette Campmöde var, at det var det Förste, som nogensinde var holdt i Skandinavien ved Methodisterne.

Talende om den Hundreaarige Jubelfest, som var afholdt i Amerika ved Methodistkirken til Erindring om dens Stiftelse et Hundrede Aar siden, bemärkede han: „Jeg skulde have önsket at have deeltaget i Jubelsangen, dersom jeg ikke havde väret saa langt borte, men jeg haaber at deeltage i den näste Gang i det höie Chor, naar vi Een efter den Anden, mödes i Hjemmet for at istemme de frelste Aanders Seierssang".

Natten mellem den 15de og 16de Marts 1867 Pastor Cederholm döde den Död, som kun en Christen og den christelige Missionär kan dö. Hans jordiske Levninger hvile paa Kirkegaarden i Wisby paa Gotland. Under stor Modstand fra Statsprästerne, som nägtede at give en Grav paa deres Kirkegaard til den „Falske Prophet", lykkedes det hans Enke at erholde en Audients hos den Lutherske Biskop, til hvem hun fremlagde sin Mands Papirer og fordrede en Grav for ham i Navnet af den Amerikanske Nation, hvis Borger han var, og i Navnet af den Methodistiske Kirke, hvis trofaste Tjener han havde väret. Biskoppen sammenkaldte et Kirkeraad, som hun bivaanede og fremlagde sin Sag, og — en Grav blev tilstaaet hendes Mand.

En simpel Marmorplade, paa hvilken fölgende Ord ere indgravede, viser Stedet hvorunder Pastor Cederholm's Stöv hviler:

„Salige ere De, som dö in Herren herefter, Ja, Aanden siger, at De skulle hvile fra deres Arbeider, men deres Gjerninger fölge med dem." Joh. Aab. 14 : 13.

Hans befriede Själ tog sin Flugt til Lysets Verden, men Gud har forordnet at den Retfärdige skal have en evig Ihukommelse.

P. K. Nye.

Kjöbenhavn, Danmark, April 1868.